

Udvalget fra det ærede Ministerium, navnlig den Deel deraf, som her kom paa Omtale. Den lyder saaledes: „Efter at have taget denne Sag i Overveielse med de øvrige Ministre, har jeg“ — det er den ærede Premierminister, som taler — „den Ære at tilmelde Dem, at Ministeriet ikke seer sig istand til paa det Trin, hvorpaa Sagen nu befinder sig, at deeltage i de ommeldte Forhandlinger, idet man paa ingen Maade kan være bemyndiget til at gaae ind paa nogen af de Betingelser“, — det er Betingelserne, det gjaldt om — „hvortil Thingets Samtykke til den nye Grundlov for Danmarks særegne Anliggender efter det ovennævnte af samme vedtagne Udcast er knyttet, og en Conference saaledes ikke kan føre til noget Resultat“. Det var denne Sikkerhed med Hensyn til, at Betingelserne, som de da forelaae, ikke kunde finde Bisald, der bragte mig til i Udvalget at fremsætte det Forslag, som nu er kommet frem og staaer her opført under Nr. 52, hvorom der igaar var Tale, og som jeg fremdeles antager kunde have været ganske nyttigt. Dog, derom skal jeg ikke udlade mig i dette Dieblik, men først senere. Jeg skal for Dieblicket kun søge i Kortheit at besvare, hvad den ærede sidste Taler har henvendt særligt til mig. Han spurgte mig, om jeg har Sikkerhed for, at Udsaldet af mine Bestræbelser vil blive saaledes, som jeg venter. Dersom jeg havde Sikkerhed derfor, maatte jeg være mere end et Menneffe. Altsaa, Sikkerhed har jeg ikke; thi jeg er endog saa et ringe Menneffe; men jeg har et Haab, den Art Sikkerhed, som en Mand maa have, der vil forsøge ved sin Optraeden i Verden at vise et egentligt Maal, og som ikke vil leve for at sige: Nei, og overlade til Andre at søge Maalet. Jeg anseer det for en afgjort Feil i den politiske Verden, naar Enhver staaer og slaaer Kors for sig, og siger: „Nei, Gud bevare os! men der er En, lad ham finde det ud“. Mit Nei skal være efter min Overtydning, ledsaget af en Udflugt til en positiv Løsning, ellers skal jeg være meget varlig med at sætte mit Nei, da jeg i modsat Fald kan forhindre enhver positiv Løsning, fordi jeg er for kortsynet, og ingen kan finde. Det er den Vebredelse, jeg gjør alle positive Neisigere, som have forhindret vor Udvikling,

uden selv at have kunnet opstille Noget. De have gjort det uden Bevidsthed om det Mulige, og det er den Bei, vi vilde komme ind paa, naar vi i dette Dieblik for meget fulgte det ærede Medlems Indstilling; vi kunne imidlertid gjerne følge en heel Deel af, hvad han har sagt. Naar vi noie undersøge det, saa gaaer det jo kun løs paa at faae omtrent det Samme, som vi Andre, naar vi navnlig ville forandre vor første Indstilling i Henhold til Forslaget under Nr. 50. Det ærede Medlem kan nemlig paa ingen Maade samstemme med nogen af Udvalgets Indstillinger; men imidlertid kan han dog samstemme med den, naar den bliver rettet efter Nr. 50 (H. Hage: Det har jeg ikke sagt). Naa, det har altsaa det ærede Medlem ikke sagt. Det ærede Medlem samstemmer dog med denne Forandring og forudsætter, at han, naar Forandringen bliver antagen, vil stemme for, hvad der kommer ud af det første Forslag (H. Hage: Det har jeg heller ikke sagt). Naa, det vil det ærede Medlem heller ikke. Ja, det er mig meget hjært at vide, at, nagtet vi følge det ærede Medlems Ønske og Forslag, vinde vi dog ikke hans Stemme for det endelige Resultat. Det ærede Medlem har, som det synes mig, opstillet sin Hovedanskuelse, og den vil jeg indrømme, er der Noget i, naar der var det i den, at der var en Mulighed for det, som han gjør til Hovedstøttepunkt, til Hjørnepunkt for hele Systemet. Han siger, — og her henvender han sig atter til mig eller omtaler Ordføreren — han siger: Ordføreren har nævnt Englands Exempel for os, han har viist os, hvorledes det har brugt en lang Tid for at udvikle sig, for at komme i Forbindelse med Skotland og Irland; lad os gjøre det Samme, lad os huske paa, at det ikke haster, og at vi ikke behøve at ile fremad; vi kunne ligesom det give os den Tid, der behøves for at komme til vor Udvikling ad den constitutionelle Bei. Deri har det ærede Medlem Ret. Dette vilde være den onsteligste, den heldigste Bei; men saa siger det ærede Medlem, indtil den Tid bleve alle Rigs-sager afgjorte af det engelske Parlament; lad os gjøre det Samme. Ja, lad os gjøre det Samme! Men vil det ærede Medlem træde frem og sige, lad os stemme med den Regjering, der ikke